

ΞΕΝΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ CÉSARE CANTU

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΟΥΣΤΕ δες κι' όσοι νοιάζετε την καρδιά σας σκλάβο της αγάπης. Θα σας διηγηθώ μια παλιά λαϊκή παράδοση των Σουηδών, κάτι σαν θυμο μαζί και παραμύθι, το οποίο κλείνει μέσα του όλη τη διαλεκτική και λεπτή φαντασία του σουηδικού λαού... Ακούστε την :

Μια πανώρη σουλιανοπούλα, κάπου δροσόλουστο πρωί, κατέβηκε στον λουλουδαπλημμυρισμένο κήπο του σεραγιού της, για να μαζέψει λουλουδιά. Ένώ όμως τάζοβε, και τὰ σχημάτιζε σ' ένα θναυμάσιο υποζέτο, άνοιξε συγχρόνως με έκστασι τὰ σαφρευντικά ματάκια της και μοιρομούσις :

— Ποιός άραγε τάχει πλάσει, αυτά τὰ διορρα λουλουδιά ;... Ποιός τους χάρισε τὰ γοητευτικά τους χρώματα και τὰ ούφωνα μύρα τους ;... Άχ, άς τόν ήξερα ποιός ήταν, και θά τόν αγαπούσα με όλη μου την καρδιά...

Έτσι μονολογούσε, μα άπάντησι ίσωνοποιητική στις άπορίες της δέν έπαυσε από πούθενά...

Ήσαν τὰ μεσάνυχτα, κι' ό Χριστός πετώντας άπ' τόν ουρανό στη γή, έφτασε άπέξω άπ' τὸ παράθυρο τοῦ πολυτελεστατόν οντά, μέσα στον όποιο κοιμώταν πιά τώρα ή ζήλεινη σουλιανοπούλα. Χτύπησε έλαφρά τὸ παραθυρόφύλλο, και με τή θειική φωνή του έλεγε :

— Άνοιξέ μου, κοπέλλα μου !...
Ή σουλιανοπούλα, λαχταρισμένη τινάχτηκε άπ' τὸ κρεβάτι της, άνοιξε τὸ παράθυρο κι' αντίκρυσε μπροστά της τὸ Χριστό, φωτολουκισμένον από λάμψη θειική κι' από ούφωνα καλλονή...

Τόν χτύπησε άρεσά, άμίλητη και γοητευμένη, κι' έπειτα ψιθύρισε σιγαλά :

— Ποιός είσαι, ὦ επθληρικέ κι' είνεγκέ μου νέε ;

Κι' Έκείνος τής άπάντησε :
— Θά σοῦ πῶ... Είμαι αὐτός που ζήτησες να μάθης... Είμαι ὁ πλάστης τῶν λουλουδιῶν.

Ή σουλιανοπούλα γοητίστηκε έκστατικῶς μπροστά του, σταύωσε τὰ χρονόεινά της μπράτσα στο στήθος της εὐλαδικά, και έλεγε :

— Πόσος καιρός έκτεραςε, από τότε που σέ λαχταροῦ !... Σέ βρήκα εμπίτελους... Και ή έκστικη σου καλλονή σκλαβώνει τώρα την ψυχή μου, δένει παντοτεινά την ύπαρξή μου μαζί σου, και με σπρώχνει άκατανόηστα κοντά σου. Όπου θά πιά, θά πάω...

Ένα χαμόγελο φώτισε τὸ ούφωνα πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Έλεγε :

— Έξερσι, κοπέλλα μου, σέ τί θυσίες θά ύποβληθής ;... Για να ρθής μαζί μου, πρέπει ν' άφήσης για πάντα και γοιούς, και πλούτη, και θρόνους, και άνέσεις...

Ή σουλιανοπούλα ξεφώνισε τότε με λαχάρα :

— Θά τὰ θυσιάσω όλα. Ή καλλονή σου εινε για μένα τὸ πὸ πολύτιμο άπ' όλα... Είσαι πια ὁ μονάρχικος καλός μου... Ή καρδιά μου με προστάζει να σ' αγαπήσω βαθειά, και θέλω νάμαι ολότελα δική σου...

Ό Χριστός δέν μίλησε καθόλου πια. Άπλωσε τὸ χέρι του κι' έσφιξε τριφερά στην παλάμη του τὸ μικροκαμωμένο χεράκι τής σουλιανοπούλας. Κατόν την τράβηξε μαζί του, κι' άρχισαν να διαβαίνουν χειροπιαστοί κι' άμίλητοι δάση, λαχάδια και θονά...

Πρώτη-έπειτα από όρων πολλῶν σιγαλή οδοιοπορία-μίλησε ή κοπέλλα :

— Πῶς σέ λέν, αγαπημένε μου ;...

Κι' Έκείνος τής άπάντησε :

— Εινε θαιμιστό τὸ ὄνομά μου... Ή δύναμι του γιαιρούει τις ραγιωμένες άπ' τόν πόνο καρδοῦλες τῶν πιστῶν μου... Για να τὸ μάθης, πρέπει να μου χαρίσης ὅλη σου την ψυχή, όλες σου τις αισθήσεις, ολόκληρη την ύπαρξή σου... Κι' διαν γίνει αυτό, τότε θά τὸ διαβάσης είνελο, χαραγμένο καθῶς εινε στον θρόνο τοῦ πατέρα μου...

Ή σουλιανοπούλα, μωδιασμένη άπ' την ύπερφυσική επθολή τοῦ συνοδοῦ της, γοητίστηκε στο χῶμα, και με τὸ χέρι στο μέτωπό της, Τοῦ ὄρωστισε άφοσίωσι και πίστι. Έπειτα τόν ρώτησε δειλά-δειλά :

— Και ποιός εινε ὁ πατέρας σου, λατρευτό μου βασιλόπουλο ;...

Ό Χριστός τής έλεγε χαμογελώντας με καλωσύνη :

— Και με ρωτάς ποιός εινε ;... Μα εινε ένας πανίσχυρος βασιλιάς... Ή γή κι' ὁ ουρανός σούθουν με τρώμο μπροστά του... Οι άνθρωποι, ὁ ήλιος και τ' άστέρια δοξολογοῦν τή δύναμι του... Κι' άμέτρητες στρατιές άγγελων χαμηλώνουν, με σεβασμό και φόβο, τὰ άστραφερά σταθιά τους στο καταλιπρατικό του πέραςμα...

Ή άγγή κι' άμάθητη κοπέλλα έσπερε καταγοητευμένη άπ' τή μι άκλήξει στην άλλη. Και ξεναφώτισε :

— Από που λοιπόν έρχεσαι, αγαπημένε μου ;...

— Έρχομαι άπ' τὸ άτέραντο βασίλειο τοῦ πανάγαθου, μα και πανίσχυρου πατέρα μου... Όλα εκεί πέρα εινε γεμάτα από χαρά, καλωσύνη, ὁμορφιά κι' άρετή... Έκει σάν βροικετα κανένας, νοιάζει να περνοῦν χιλιάδες χρόνια με την άνεσι που θά περνούσε μια και μόνη στιγμή χαράς. Τόσο πολύ μεθαίε από εὐτυχία και γαλήνη...

— Άχ !... Πάρε με μαζί σου, καλέ μου... Μή μ' άφήσης... Άς ταχύνουμε τὸ δῆμα μας άκόμη περισσότερο... Έθλω να φτάσω στο ζήλεινό βασίλειο τοῦ πατέρα σου, ὅσο πιο γρηγορότερα μπορώ, βαδίζοντας άχώριστα στο πειρό σου...

Ό Χριστός δέν μίλησε, μα τής έκανε τὸ χατήρι. Περπάτησαν πὸ γρηγορότερα άκόμη, κι' έφτασαν κατα τὸ δειλινό στην πόρτα ενός μοναστηριοῦ. Έκει ὁ Χριστός στάθηκε άτότητα, χάιδεψε την κοπέλλα στα μαλλιά, και τής έλεγε :

— Έγὼ θάμω εδῶ μέσα... Περιμένε με, ὡς πὸν να ξεναφανῶ...

Ματρη, κι' ή σουλιανοπούλα άπόμεινε μονάχη, περιμένοντας με λαχάρα, μα και με κάποια πεποιθισι κρυφή, τὸν γυρισμό του. Ή ὄρες ὅμως περνοῦσαν με γρηγοράδα, βράδνισσε, νύχτισσε, ξεμέρρωσε και πάλι ξεναβράδνισσε, δίχως να φανείτα από πούθενά ὁ ούφωνος αγαπημένος της...

Όσοπου, κατά τὸ μεσημέρι πια τής τρίτης μέρας, λαχταρισμένη, με ραγιωμένη την άθωα της καρδοῦλα άπ' την ανασπντεχη έκείνη εγγατάλειψη της, άποφάσισε να χτυπήσει δειλά και δισταχτικά τή βαρειά και σιδεροδεμένη πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ...

Ένας καλόγερος σεβάσιμος τής άνοιξε σέ λιγάκι, και τή ρώτησε τί ήθελε. Ή σουλιανοπούλα τοῦ άπάντησε με μάτια δαζοζωμένα :

— Άλλοίμονο, πατοῦλή μου... Έκείνος που τόσο αγαπίσασ, μόλις τόν πρωταντίκρυσσα μπροστά μου, υπηγε δουέσα από προχθές, κι' άκόμη να φανῶ... Πέστε του νάρθη γρήγορα, πριν ή ψυχή μου ματώσει και πριν σαραχθεί ή καρδιά μου άπ' τόν ανηκουστο τόν πόνο της... Τὸν αγαπῶ τελλά και βαθειά... Εινε μνηστήρας μου πια, τὸν θέλω, και θά πεθάνω αν μου λείψη...

— Κανένας δέν μπηξε, κῶρη μου, εδῶ μέσα, άποκρίθηκε ὁ καλόγερος. Κανέναν δέν εινε ναμτη, κι' οὔτε τόν ξεφω καθόλου τόν μνηστήρα σου, για τόν όποιο τώρα μου μιλάς...

Αναφιλητά φούσκωσαν τὸ πονεμένο στηθάκι τής κοπέλλας.

— Μα γιατί μου τόν κρύβετε, λοιπόν ; ξεφώνισσε. Ό ίδιος μόντε : Έγὼ θάμω εδῶ μέσα... Περιμένε με, ὡς πὸν να ξεναφανῶ... Γιατί λοιπόν μου λέτε ψέμματα ;... Τι ὡς ξεανα, για να με βασανίζετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ;...

Ό καλόγερος τής χάιδεψε στοργικά τὰ χρυσά μαλλιά της, και τής έλεγε με καλωσύνη :

— Δέν σέ γελῶ, κοπέλλα μου καλή... Λέω την καθαρή ἀλήθεια... Πές μου τοῦλάχιστον τ' ὄνομά του, και θά σοῦ πῶ αν τόν γνωρίζω...

Κι' Εκείνη ψιθύρισε δισταχτικά :

— Μα... μήπως τὸ θημοῦμα πῶς μου τῶπε ;... Ήταν ένα παρῆενο, πολὺ παρῆενο ὄνομα, που ποτέ μου δέν εινε ξενακούσει... Μου έπετε ὅμως πῶς εινε γινός ενός μεγάλου βασιλιά, πανίσχυρου και τρομεροῦ... Ήταν διορφος δίχως ταίρι, ὁ αγαπημένος μου... Ξανθός, με πρόσωπο ροδόλεινο, με γένεια και μαλλιά ολόχρυσα, και με γλυκά, φλογερά μάτια που ειναν τής θάλασσας τὸ χρώμα... Φορούσε έναν πανθῶνα καθάριον και γαλάσιο, σαμαμένον πινά με λαιπερά άστέρια... Άχ !... Τι διορφος ποῦ ήταν !... Πόσο τόν αγαπίσα θεμά, και πόσο πονῶα τώρα !...

Ό καλόγερος χλόμωσσε ξεαρνικά, στο άνωμα των άρελῶν έκείνον λόγον τής κοπέλλας, και άνατρίχασσε από συγκίνησι ιερή. Γοητίστηκε στο χῶμα, μοιρομούρισε μια προσευχή, κι' έπειτα έλεγε με άχρωμη φωνή :

— Έλα, κορίτσι μου, μέσα... Έχεις δικη... Μίλησε με τόν Χριστό, δοξασμένο τ' ὄνομά του, κι' ή άσπλη, άθωα σου ψυχή τόν αγαπίσσε με ούφωνα, υπεροκόμα αγατή... Έχεις δικη, κορίτσι μου. Εινε μνηστήρας σου ὁ Κύριος, κι' εδῶ, κάτω άπ' τή φιλῶξήν

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

(Τὰ δραματικά παθήματα του Άνδρέα Λούντμπεργκ σ' ένα έρημονήσι)

ΣΦΑΛΩΣ θα σάς φανή εκπληκτικό το ότι στην έποχή μας, την έποχή του άσφυκτικού και των αεροπλάνων, είναι δυνατόν να «ξαναζήση» κανείς την περιπέτεια του Ροβινσώου Κρούσου. Και όμως, το γεγονός αυτό συνέβη τελευταία σ' ένα Νορβηγό εξερευνητή, τον Λούντμπεργκ.

Ο Λούντμπεργκ, μαζί μ' έναν συμπατριώτη του, τον Άντερσον, είχαν πάει στην Άλάσκα, για να βρουν χρυσάφι. Ήσαν όμως ένδοξημε έξει τέτοιο κριό, ώστε αναγκάστηκαν να γυρουν πίσω-πίσω στο Σίηλ, την κοντινότερη δηλαδή πόλη της Άλάσκα, με μία μεγάλη βάρκα, ή όποια μπορούσε να κινηθή με κανιά και με κουτά.

Τις τρεις πρώτες μέρες το ταξείδι τους πέρανε καλά. Την τετάρτη όμως ο Άντερσον προσεβλήθη από σκορβούτο, τη γνωστή αρρώστεια του στόματος, που προέρχεται από την αποκλειστική χρήση παστών κρεάτων και που προκαλεί πολύ συχνά τον θάνατο. Και στην περίπτωση αυτή, ο δυστυχής Άντερσον δεν έβρισκε το μοιραίο. Τέσσερες μέρες μετά την εκδήλωση της αρρώστειας του, ενώ ήταν ναρκωμένος, έκανε έξαφνα μία προσπάθεια για να σταθή όρθός. Ύστερα, χωρίς να προφτάση να προφέρει ούτε μία λέξη, σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Ο Λούντμπεργκ τάχασε μπρός στο θέαμα αυτό. Την ίδια στιγμή ένα πλώριο κύμα σύντριψε τη βάρκα πάνω σ' ένα σκόπελο και τον έβρωσε στη θάλασσα. Έπειτα ένα δεύτερο κύμα τον σηκωσε ψηλά σαν φτερό και τον πέταξε μεσολιπόθυμο, πάνω σ' ένα βράχο.

Όταν συνήλθε απ' την λιποθυμία του ο Λούντμπεργκ κτύπησε γύρω του για να ιδη πού βρισκόταν. Το βλέμμα του όμως δεν αντίκρισε παρά μία μελαγχολική έρημο, χωρίς φτεία, χωρίς ήχος ανθρώπινης κατοικίας. «Θάλεγε κανείς, γράφει ο Λούντμπεργκ στα Απομνημονεύματά του, ότι το κομμάτι εκείνο της γής είχε προσβάλει, έξαφνα, μέσ' από τα βάθη του Ωκεανού!»

Ο ναυαγός έκανε τότε ότι κάνουν όλοι οι ναυαγοί στην περίπτωση αυτή. Έψαξε στην άκτι για να ιδη τι είχε περισταθεί από το ναυάγιο. Δεν βρήκε όμως και πολλά πράγματα: Άιγα ρούχα, ένα μαχαίρι, τρία κομμάτια σαίρτα και δυό κομμάτια με σαρδέλλες. Εύτυχώς τα σάιρτα, χωρίς στα όποια έβρισσε τη ζωή του, ήταν κλεισμέ-

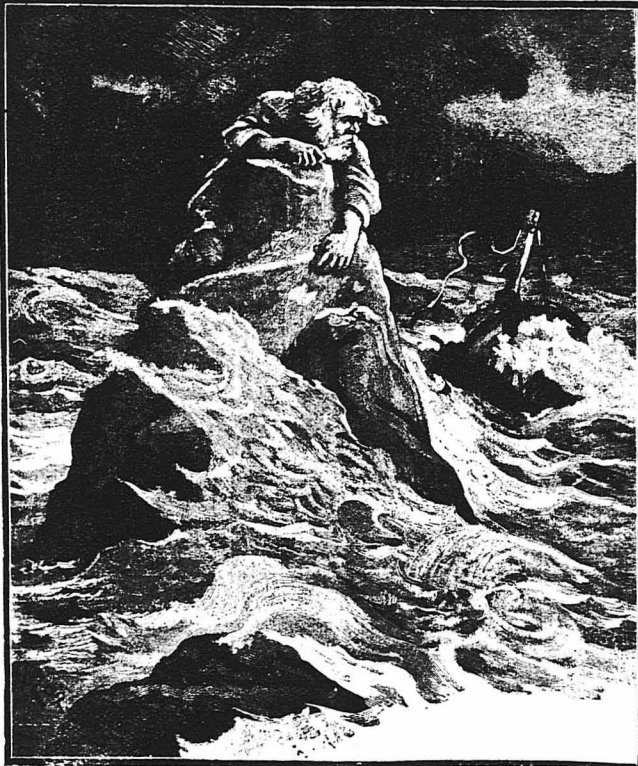
μας στέγη, θάβρης όλη την απαιτούμενη γαλίγη να τον λατρεύης βιαθεία κι' όλόθυμα, και να περιμένης με ύπομονη την καινούρια του εμφάνισα...

Κι' ενώ ή σουλτανοπούλα—το χαριτόβροτο αυτό βλαστάρι γονιόν που λάτρειυαν τα είδαλα—στεκόταν λαχταρισμένη και με τρεμάμενο το πρηφικό κορμάκι της στο άκουσμα του όνόματος που λατρευτού καλού της, ο καλόγερος την έβρισσε άπαλά απ' το χέρι και την πρόβηξε μαζί του, μέσα στο ιερό εκείνο μοναστήρι...

Πέρασαν χρόνια και χρόνια. Ανάμεσα στις άλλες σεβάσιμες καλόγριες του μοναστηριού κι' ή άλλοτε σουλτανοπούλα, ντυμένη τώρα στην ιερή στολή της, διδάχτηκε τη ζωή και τα πάθη του θεικού μνηστήρα της, απ' τη Γέννησή Του ως τον θάνατο και την ύπερφυσική Ανάστασή κι' Ανάληψή Του. Κι' ενώ άφαιρωνόταν με την ψυχή της στην άπεραντη λατρεία Του, Τόν περιέμενε όστόσο, με λαχτάρα άσβεστη, να ξαναφανερωθή και πάλι...

Της φανερώθηκε μία μέρα, έπειτα από χρόνια πολλά, μα τότε άκριβώς ;...

Άκριβώς τη στιγμή, κατά την όποια σφαλοδσε γαλίγη τα άδολα ματάκια της και χαράδισε την κατάλευκη ψυχή της στον Πλάστη. Ο ίδιος, τότε, ο Πρωτός δέχτηκε τρυφερά στα χέρια Του την πάναγη αυτή ψυχή της, και την πήγε ίσα στα άθάνατα βασιλεία Του, καθίζοντάς την πλάι στον άσφαρτερό, τριπλό Του θρόνο...

“Ένα κύμα τον πέταξε πάνω σ' ένα βράχο!...”

να έρημικά μέσα σ' ένα τενεκεδένιο κουτί και έτσι δεν είχαν βραχεί!

Καθώς ήταν πεθωμένοι από την πείνα ο Λούντμπεργκ, καταβρόχθισε τις σαρδέλλες μονομάς και ύστερα ήπιε βρόχινο νερό, το όποιο βρήκε στην κοιλιά ενός βράχου. Τού έμεινε τώρα να έξακριβώση αν το νησί αυτό ήταν κατοικημένο ή όχι. Το εξερευνησε λοιπόν προς όλες τις διευθύνσεις τρεις όλόκληρες μέρες και τότε, καθώς γράφει, βεβαίωθηκε ότι βρισκόταν όλομόναχος στο νησί αυτό, του όποιου άγνοούσε και το όνομα.

Η έξακριβώσις αυτή τον έφερε σε τέτοια απόγνωση, ώστε σκέφτηκε ν' αφήση να πεθάνη από την πείνα ή να πέση στη θάλασσα. Μα το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως ύπερισχύσε. Μίαξινε άφθονα ξύλα, τα όποια έκαγε στην άκτι νύχτα και μέρα, έλπίζοντας ότι κάποιο πλοίο θα περνούσε, θα έβλεπε τη φωτιά και θα τον έσωζε.

Την πρώτη έβδομάδα ο Λούντμπεργκ κατώφρωσε να σκοτώση μερικούς γλάρους, με πέτρες, και έφαγε το κρέας τους. Μα ύστερα τα πουλιά άγριεψαν, ξεμάκρυναν και ο ναυαγός έμεινε τρεις μέρες νηστικός.

Όστόσο, στο νησί αυτό ύπηρχαν φώκιες, των όποιων το κρέας τρώγεται. Μα πώς μπορούσε ο Λούντμπεργκ, χωρίς κανένα άπλο, να σκοτώση τα φοβερά αυτά κτήρη που μπορούσαν να τον συντριψουν και μ' ένα μονάχα χτύπημα των τρομερών τους φτερών ή της σούρας ;

Όπως συμβαίνει όμως συχνά στις περιπτώσεις αυτές ή άεल्पία έδωσε ξαφνικά στον Λούντμπεργκ φοβερό θάρρος.

Πελέσσερε ένα μακρύ κοντάρι, στην άκτι του όποιου έδωσε το μαχαίρι του με λουρίδες που έσμισε από το πονκάμισό του. Έτσι, κρατώντας το πρωτόγονο αυτό άπλο του, κρύφτηκε πίσω από ένα βράχο και περιέμενε ώρες όλόκληρες ώσπου φάνηκε μία θηλυκή φώκια. Τότε ο Λούντμπεργκ ώρμησε και' άπάνω της, προβάλλοντας την περιέρρη ξιφολόγησή του. Μα το χτύπημα που κατέφερε στο κήτος ήταν τόσο βίαιο και το δάκρυα του ζώου τόσο παχύ, ώστε ή λάμα του μαχαριού λύγισε. Αν δεν πρόφτανε ο ναυαγός τη στιγμή αυτή να πηδήση στο πλάι, τα δόντια της φώκιας θα του ξεσάλαν το μπράτσο του.

Η πείνα του, όστόσο, γινόταν όλο και πό άφορητη.

Έγνέφερα, γράφει, τόσο πολύ, ώστε δυό μέρες μετά την άποτυχόσαν άποπειρά μου, θα μπορούσα να ριχτώ πάνω σε μία φώκια με μόνα δάλα, τα νύχια μου και τα δόντια μου!»

Άλλ' αυτό ήταν άδύνατο. Έπρεπε λοιπόν να φτιάση ένα άλλο άπλο. Και πραγματικά κέθηκε και έφτιασε ένα καινούριο κοντάρι, χοντρό και βαρύ όμως αυτή τη φορά, σαν όβάλλο. Ύστερα κρύφτηκε πίσω από ένα βράχο και παραμόνευε. Άξαφνα έβλε να προχωρή προς το μέρος του, απ' τη θάλασσα, μία φώκια. Ήταν θηλυκή και μικρή και του φάνηκε ότι ένοκλα θα την έβκανε.

Μόλις λοιπόν πληρώσειε στην άκτι το κήτος, ο Λούντμπεργκ, κραδώνοντας το όβάλλο του, ώρμησε από την κρύπτη του, και βρόθισε πρόσωπο με πρόσωπο άπάνω του. Με το πρώτο χτύπημα που έδωσε στη φώκια, την πέτυχε στο κεφάλι. Το κήτος άφησε ένα βογγητό πόνου κι' έγειρε στο χάμα. Τότε ο Λούντμπεργκ, χαρούμενος για την έπιτυχία του, άρχισε να χτυπά ήλιότητα τη φώκια στο κεφάλι.

Μα έξαφνα ένα φοβερό μούγκρισμα του πάγωσε το αίμα. Γύρισε τότε και έβλε την άρσενική φώκια, ένα τρωστό κήτος, να πρέχη για να ύπερασπισή τη θηλυκή. Το κήτος ώρμησε έπάνω και θα τον συνέτριβε αν δεν πρόφτανε να το χτυπήση κατακέφαλα και να το ζαλίση. Έτσι έσυρε τη θηλυκή φώκια σ' ένα άσφαλές μέρος κι' έβρισε με το κρέας της επί δυό ώρες, όποτε τον περισκελέξε απ' το έρημονήσι μία άλευτική λέμβος, ή όποία τον μετέφερε στις άκτις της Άλάσκα.